

ПАРАДОКС СИНОПТИЧКЕ СТВАРНОСТИ

Ако се једном све већ збило, чему понављање? На који начин се унутар сфере неограничене могућности догодио заборав, или замена *себе* као *кружеће* у празној потпуности, са стањем напрегнутог чекања на превагу само једне своје стране: – оне што би собом изнела дах једне апсолутно незнане а при том свеосветљавајуће будућности?

Имајући у виду то да свака самоникла реалност, као оно чега је једино мерило самоопстојност, па тиме и реалност-по-себи неке разлике, претпоставља, као свој предуслов, неко – на нивоу чисте могућности – саморасветно јој претходно јединство, одакле фиксност разлике узима основ властитом опстојавању? Не подваја ли се ту разлика сама од своје изворно дискретне бити? И будући да као фиксност, и тиме алтернативно искључива опречност својој озакоњеној могућности при властитој синопсији, јесте већ затечена, **у чему се тада, при чистој синопсији, садржи праразлог за стварање идеје апсолутне разлике** – као, са почетним јој импулсом на нивоу те синопсије саме, те из оквира исте, из Ничега увек изнова испостављајуће? Може ли ово питање добити свој одговор у повратку на *идеју пра-(ни)-јединог ентитета, неиспољеног као “чистог” постојања* – које, само услед своје самодовољности, или, из прастања не-присиле, те из сасвим непознатог нам мотива, порађа за-себе-смртоносну идеју апсолутне другости и разлике? Јер, то би био управо онакав антипод *прародитељском бићу* који, будући *зову његовог битка* притворно одазван, сам себе /повратно/ одређује као место /његове/ одсутности, искључености-из-протока времена; – односно, као потпору изопштених ентитета. А без те потпоре, као инструмента пројектовања саме те искључености на бескрај, или, другачије, без *зрцала* које би склопило-у-себе *крзаву лепезу њених титраја* (јер тек то је модус бесконачности *њеног – тек траженог* контекста), никад оно емпиријско, или фактички-случајносно *друго*, не би *њој* (као сфери плутања у прастању неометености) у сусрет придошло, те занегирало је већ у њеној коренској могућности.

Зашто је *оно* то учинило, зашто би ишта или ико такво једно, ничим од споља условљено, самоубиство учинило? *оно* је то могло смислено учинити, *или* ако је већ једном било Ништа, *или* ако је парадоксална сазнатљивост Ничега основ његовом постојању као Нечега. Јер, у-себи-парадоксална реалност случаја искрсава управо из *процепно зрачећег* смисла једног *прекидног ништа* – и то по фиксној (– у тези не-мешања сопствене *леве и десне* стране, пра-замењеној –) разлици. Али, неће ту *пра-биће* себе спознати посредством овог од-себе-разликујућег Ништа /Хермесова замена заветне тезе/, него обрнуто: Ништа ће, као не-ентитет, спознати своју још-недосегнуту чистину самоумирења посредством *овог пра-бића*, од кога је и само омогућено у својој парадоксално случајносној појави. Тек на тај начин ће *овај не-ентитет* уочити руб првобитно стваралачке могућности – пењуће пространство неизмерја, закључано унутар *кугле битка*. Јер управо та сила његовог прокључавања јесте та која је сабита у последњем/недостајућем степену *целе спиралне скале – која опкружује овај лебдећи домен*. И то на начин потпоре демонском покушају себе-оспољења једне **бескрајно самотне, одбегло упојединачене воље!** А то је, паралелно уз покушај сазнајног самоустановљења неког *Ја*, и жеља тог не-ентитета за високо-ризицим оспољењем снаге првобитног света, који је био спутан у свом развоју, *те се сажео у скупни сан – сан о догађају премашивања чак и саме границе могућег/замисливог*.

И тако се *бит ничега* најпре појављује као преступ, или апсолутно отуђење од врела беспросторне самомогућности битка. Али и као сила лучног прекорачивања *саме јој помисли на њено коначно установљење*. А то све захваљујући једном високо подстицајном привиду, јављеном у претпочетку: привиду бескрајно маловероватног сусрета, по претпоставци већ догођеног између добро-заокругљене истине битка и у-њој-растућег заметка ништавости, као против-идеје њеној округлости; – тачније, идеје о нечијој свему прекидној **и отуд непосвојивој смрти!** (*уп. вољи која се озбиљује тек у смрти*). А *та идеја*, као још из прастања одметнута, даље сањалачки трага за неком наднемогућом јој поредбом – још неослобођеном, у виду “унакрсно-сударног дво-даха”, из “таме светло-прождирућег хаоса”.

Али претња тог судара беше, већ на симболичкој равни њеног прауписа, поништена; – стога јер је једино на равни прасимбола та смрт и била догођена – као предемпиријски вид властите неминовности, или облик вакуумске себе-свесности. А тек након опозиционо-зрцалне спознаје *тамног праизвора*, настао је и његов први одливак: *узлебдела свест празнине* (која се ту парадоксално сусрела са *прародитељским бићем*). И управо ће она бити плански усисана у место двоструко преломљене светлости; у простор *туђе* јој расвете

– уједно тад творећи *хоризонт немогућих сусрета*, или *идеју о симултаности страна* оног свему потресајућег “или-или”.

Јер само ће тај и такав *антипростор, место устрептале новине вакуума, моћи да баци укусу светлост* на ону, у својој крајњој конеквенцији већ предетерминисану, последње-јединичну меру; – микро-меру која омогућава премост, *к супротној страни*, већ и саме помисли о самобитном (мирујући довршеном) постојању. А тек то би била мера оног што никад није затвориво у сопствено непосредно присуство, те што чини једну вечито полуотворену могућност – која даље себе потиरे. Ту се први пут појављује захтев за просветљењем “подземног отвора сфере”, или, за уназадно-зрачним пробадањем њеног “подземно жарећег ока”. То јест, захтев за пуштањем у рад њене *пулсирајући доње, себе-дозидаване границе – капије давно изгнаног језгра*, што се увек полукружећи збива око врела оног “моћи замислити”, “моћи оспољити”, “моћи самим собом објективисати”; саобразити властиту самониклу, али унутар неке констелације већ предвиђену фантазију, тој истој констелацији, и тако се “с њом први пут срести”; дати сопствени идејни предлог једног тек условно могућег, самоозбиљујућег, а ипак нама потпуно неусловљено зажељеног света. А то значи извести један немерљиво-напорни, замахно “узводни” покрет: – **гест бескрајно смелог усуђивања на освртни поглед**. Тек би то био онај забрањен нам поглед на ланчано одмотавајуће, “цветно-латичне” просторе скривања бескрајно еластичне нити (упоредо: нити првог “небо-палитеља”). А та нит је вођена “отровном иглом” с “разбоја” сопствено зраковног микропростирања, или пак оним што прети да надрасте нашу пра-обезбеђену меру одстојања наспрам смрти (*упоредо: престабилисану хармонију; естетичку стратегију*) – а што као такво стоји директно насупрот неминовности нашег сусрета са одливеним нам ликом сопствене (ту већ надживљене) смрти, као оним јединим што је неотуђиво наше.

Стога, где би било то – у *пра-сну* још тражено – место *немогућег сусрета*? тј. место рођења идеје о суживоту, разламајућем антипростору, или близаначком одлику прималнога сопства? Да ли би оно могло бити унутар *обриса светлосне кружнице /“просеченом кругу времена”**; *Дерида: из “Дати време”*, и то на начин увида у пут *ничјега — распетог* – постајања? Или, у виду путоказа за само један могућ излаз из стеге тог *крста* – кроз *прозор* – у чије *тамно окно* беше урезан следећи, *посмртно прокрчен пут*: смисао вечитог ништења/обнављања једне дотад непомерљиве границе! Јер то беше граница што опкорачује сам пра-јаз између две привидно сличне стране, од којих би – када би се могле срести – једна морала отпасти. Дакле:

а) Јаз се појављује најпре као *удаљавајућа самосвест вакуума, или место промашеног сусрета*; тачније, место које одржава претворно лепу моћ сопственог равнотежног лебдења посред амбиса властито-расклопне двостраности. И то управо забраном, или опозиционо магнетним онемогућавањем онаквог сусрета који би обелоданио – *од двеју страна изронеле слике* – апсолутни расцеп: – клицу разарања што беше усађена још у оној свепочетној злоидеји једноте. А та стратешка лаж, као прво јављена у виду фиксираниости једне вечно-померајуће дистанције (оне најудаљеније а при том злоћудне некретнице – Медузе) ту бејаше безмало неопходна. Јер, свако непосредно оспољење истине (– и то истине као у-себи-мноштвеног, *раскрсног* вида постајања-собом **једне дистанције** која собом кида сваку меру –) остало би, својим *преступним* степеном израчења, неподношљиво за сваког свог могућег сведока.

Управо из процепа овог илузорно-ефективног престабилисаног мира површине, израња *замислитељка простора једне оностране расвете, и то у модусу његове безграничне другости*. (Јер, сама идеја првобитнога трона, као лебдећи-ничјега, или, условно припадајућег тек ономе који га за себе не везује, те који га трајно одржава у његовом “лебдећи пловидбеном” стању, увек се на нивоу опште симболичке расподеле, при колективно несвесном, додељује женском принципу – тачније, *жално заиграним, мачје-птичјим* квалитетима сваке самодовољне егзистенције уопште). А то је управо она димензија неизвесности ка којој субјектова моћ свеколиког предетерминисања треба тек да закорачи, да би за “утробу властитог сна”, или за “јаје самосвести вакуума”, обезбедила **трајно-покретни** темељ; – “запету опругу” једне бесконачно трансгресивне субјективности – која се фантазматском самодовољношћу опире сваком ограничавајућем је одређењу, па макар то било и одређење *њене* властите моћи! И тек ту беше оспољена *пројектанткињина кадрост за замисао апсолутно различитог, и то из стања апсолутне изолације*; – тј. из стања уснулог јој зрења у властитоме зрцалу, што одражава тек неотуђивост *њене* сопствене смрти! Тек би то било исто што и самодовољни принцип рада *једне сликовито ефективне машинерије жеље <1>* : – принцип за субјективацију једне бескрајно себе-увеличане снаге безличног сневања! И *њу* одликује статичка снага једног дуго сакупљаног набоја – за вечно-продужну кретњу сопственог “сневања у месту”, – тачније, снага која је ту безмерно увеличана тек услед своје чисте спутаности! Јер, та спутаност је исход *њеног* сусрета са властитом /самопроизведеном/ зрцалном сликом /инструментом свог *опитног* пада у ништавило/, којом се

повратно и *она сама*, као врело бесконачне производње слика, самофасцинира. На тај начин ово бесконачно надлично “*ми*”-јаство, што против-смислено пресликава у себе амбис утопијског пра-трона, озбиљује своју сањалачку преогромност искључиво у ситно-брушеноме, уско-прелазноме... И то најпре у виду *пра-ничје*, тек кроз сумрак *светског* магновења израњајуће, *идеје* о *пробијеном облику постојања* /Титановог/. А затим тек и на начин постајања једног смело-упојединаченог, тек на рубу *далеког обзора* оглашеног, али за ово “*ми*”-јаство и пре тога “*ослушљивог*”, против-хтења: – за /од Титана/ истргнутим простором /подземног/ еха, у каквом се једином рађа жеља за постајањем одгођено-древним, номадским субјектом.

Тај “нови”/ускрсли субјективитет, из вакуумског притиска спутавања сопствене му пра-жеље (– тј. жеље за прекорачењем константе свог дах-одстојања – наспрам једног вечно-измицајног објекта фасцинације: *слике наших ноћи**), тек оспољава властиту *на-себи-опитну одлуку*: тачније, вољу за даљим истрајавањем у раду преображавалачког свладавања, односно “*дробљења*” сваке своје могуће препреке или границе. И тај се непрестани микропроцесни вид поунутрашњивања гиганта једне спољно-случајносне препреке креће, унутар самог овог субјекта поунутравања, све до његове доње/светловируће границе – на којој тај субјект своју непосредну (пред-свесну) присутност коначно и замењује једном посредованом (хиперрефлектујућом) границом (злокобно осамостаљеним одливком сопства); – границом, која тек тиме постаје омчом његовог усмрћења. Али, у исти мах, и прозор његовог себе-премашујућег прогледања, до у димензију властите другости; – чистину сусрета са својом непознатом паралелом. Јер такав сусрет између првобитно-Јединог и одметнуто-Другог, могућ је само на оном месту где све остало (кроз **константу узајамног им, обострано-жељеног одстојања** – као услова саме комуникације међу њима) једном неизбројивом брзином ишчезава; тј. где се све посувраћује у међупростор небројених огледала: у светлосни зглоб пећинских дво-вратница *мајке*:

” *И изненада у овом тегобном Нигде,
изненада неизрециво место,
где се чиста премаленост
несхватљиво преобрачује – , прескаче
у ону празну преобилатост.
Где се рачун са хиљаду места
без бројака разрешава. ”*

/Рилке: *Девинске елегције*/

б) Јазу прождируће светлости беше супротстављено место првобитно-жељеног стварања: *острво* у облику окруњене призме, или, једно безлично-плутајуће *око* пред-свесног чекања на *немогућ сусрет* – из кога би се, као *догађаја праска*, коначно излучила тама из нестворене светлости, и то као један притајени уљез из хаос-светлосне утробе првобитног јајета; те као уломак туђе-огледалског стакла, излучен из дубине флуида у-себи-огледајућег све-све-ока. Али, када би у трену тог неподвиженог догађаја, ово *прободено око* излучило из себе тај **страни елемент** (*уломак вршка уљезовог погледа*), те када би отуд постало прозирним, тј. оком зурења у сопствену први пут осветљену смрт (– која је смрт уједно свакога и никога –) оно би такође било суочено са следећим парадоксом: – могућношћу постајања злокобним, свеобухватним јер свеусисавајућим “*нико*”-субјектом. И то је управо онај врховни субјект, симулакрум, који би, вративши у себе сво испољено време, преостао на трону прво-издвојеног ентитета као сам и једини, неометен али и неспособан за самопревазилажење. Преостао би тек као сила пуке инертности, самоумирана у безнапорно-безболнијем решењу заборавачког начина свог постанка – унутар једне апсолутно затворене коморе! Тек би то био његов повратак у укочен мир површине*: – облик трајног потиснућа дубине неизбројних кључања, као *њиме самим* постигнуто кочење *скоковитих ритмова* надлазећих с *друге стране обзора*.

Стога, та искушавалачка могућност се ту не беше односила ни на шта друго осим на један фантомски оваплоћен, полузбрисани траг присуства извесног (из *ока* излученог) страног/мртвог елемента. А то је један преостало недешифровани траг, као *заводљива слика* – која, будући кругом фасцинације већ на себи скамењена, придолazi управо из оног /у ничим-ометену-сферу испоставе *звезданог лика замислитељке*, преболно продирућег/ *погледа уљезовог*: то је, дакле, поглед што је придошао од наспрамно посматралачке позиције извесног “субјекта изван себе”* као *оног неког* који је отелотворавао *зрцални хорсокак* унутар добро-заокружљене *истине битка* – првобитно-неправе, тек асиметричне, коб-случајносне другости *слободној Идеји*. И она сада, као заробљена властито-зрцалном самофасцинацијом, тежи даље да фасцинира и у себе увуче сваку случајно /*коцком; уломком зрцала*/ измамљену, појединчеву жељу – за постајањем прождирућим јер скамењено-сликовним “*нико*”-субјектом. Али како се Замислитељка Васељене већ једном одрекла такве

могућности, ово искушење *Њој* више не прилази директно, већ само посредством *ове слике* што приказује неправи/најкраћи пут – за нечије осамостаљење; – и то пут који одговара начину (тек *Њоме* омогућеног) постанка флуида обневиделог све-све-ока, које се ту још не беше одвојило од *Ње* као *првобитног субјекта*. На тај начин је сво *Њено* раније улагање у од-себе-одвојено постојање свога трећег/интуитивног ока, *Њој* незнано присвојено од стране овог (– у слику завичајне некадашњице, или, времена лаког склапања сфера, које уклапаше у себе чак и оно несводиво “или-или”, управо прерушеног –) *Уљеза*. Али, како *Њено* улагање не беше (ни код самог *ока*, ни код *Уљеза* који се “у њега прерушио”) довело до *Њоме* очекиваног ефекта – слике камењења његовог даха – *Она* тада беше грчевито повукла тај свој потез. И немајући уистину куда (услед шока од пропалог јој улагања у непостало-нову, не-самомерену димензију светлосног акцента својег празно-просторног постајања), *Она* беше принуђена на изванредан нежељени повратак – у стање самотничког присебљења; – односно, на регресију у прапочетну јој невинно-нарцистичку позицију: – *ноћни вид самосвести Престола што је орошен Њеном прасветлосном Жалосћу*. Дакле, Престо, који је потекао од *оне-која-чека* на свој већ готово смишљени, а уједно и из-себе оживљаван космос. И *Она* је ту, као зналац разлога упражњености Престола у откуцавајућем Часу поноћи, коначно лишена оне, *уљезом сопственог космоса* злобно јој уливене, **пра-кривице**. А то беше кривица уливена јој због *Њене* сопствене супериорности пред Химером властите замене са неживим, или, тачније, још себе-неоживљеним Престолом /самовољно одрекле одговорности спрам немо-поседујуће свемоћи/; – тачније, пред неправом другошћу, која наводно, тек само због *Њеног преогромног (светлосно-подрхтавајућег)* присуства и не беше доразвијена у праву! И чим јој он ускрати могућност за ово спонтано прекомерје жртвовања, *Њено треће/интуитивно око* поче да се *злопогледно* креће *уназад*, к стању у-себи-озакоњеног све-склада – *постајући први пут ничије (као сузно-слани цвет)*; – те отпустивши онај свој давно заборављени злодух /заглављен у напуклини зрцала његовог отуђеног лика/ управо из своје најскривеније коморе /у којој се све примљене слику изврћу/: – односно: из светло-заметка најтише ноћи.

А то је један *заробљен дух*, што излази *из напрслине* последњег омотача Сфере, сачињене од прстенова Богињине бескрајно трансгресивне моћи (*у круг стешњеног*) самопотврђивања: – *дух од-Ње-отиснутог, иако Њоме-смишљеног света*: – Дете-Ерос хладно-пламене ширине пред-распето му позлаћених крила. И он је *барка сунца*, или новоплатонички обожаван бог, видљив у *надмесецевој* природи (*небу звезда некретница*): – бог који *мисли самог себе!* Сходно томе би се о овоме могло рећи: “*Властита се слобода субјекта задобива на оном објекту који му стоји насупротив као сталан и слободан.*”* (Хегел: *Новоплатоничари*).

Тек би то био прераст **пролећног**, дајмонски светлометног, афективно-космогонијског (претплатонског) Ероса – у **јесењег**, умирено-светлосног, замењујуће-поларног (платонског) Ероса. А затим још и **прераст** Платоновог, **дијалектички сазнајног**, **трагички-лепог** Ероса (– посталог путем инвенције двојног начела Афродите Хармоније, у једноначело Фанеса, који – услед властите закључаности унутар блештаво-светлосне сфере, Орфичког Јајета, – још није упознао *таму духа*, и попут Нарциса мисли да је *све* –) у Ероса Платиновог: – из-таме-блеснутог, спектрално разуђеног, **одјеком зацељујућег**; – дакле, Ероса **посттрагичког**, **трансцендентно мистичног**. Јер, тек са Платином један задивљен земаљски посматрач бива схваћен као *окосница* стварања *лика ноћног неба*, то јест, као *актуалност божанског ума*: – можда управо зато јер је он **стециште драме**, или **први разлог дилеме још не-самосвесног божанства**, – дилеме која се, **услед своје прималне нерешености**, окончава *Његовом* потпуном еманацијом – до у *душу физиса*, која је **испражњено-временита или апсолутно-просторна**, а коју тек слобода у-бити-посматрачке делатности људског ума *Њему* истом посувраћује. Јер: “*...бог у своме развоју иде само до лепог бога, претвара се у уметничко дело; међутим, оно што је лепо остаје коначно по свом облику који није дотле усавршен да одговара слободној Идеји.*”** (Хегел: *Новоплатоничари*).

Стога, тек када овај, Замислиатељком Васељене безусловно отпуштен, *дах празноне самосвести* (– као дах расвете/обојења црнимом претеће позадине космоса, који њу преводи у светлометно преуређен хаосмос – вид просветљења ниже природе) *Њој* предсагласно напусти обезбеђену позицију праукрсно-им-удружене моћи, *она* поче *изнова* да дише у једном за *Њу* новоотвореном простору: лавиринту сударних микросветала, кристалу постигнуте интерсубјективности: *хаос-мосу*. И то појмивши га први пут као не-само-свој/гигантски принцип преко-себе-постанка, већ такође и као једно, тек *наспрам Ње* постајуће, бесконачно појединствено биће – Дух Етера, *племенито-металним расејањем супернове (Ње саме?)* спектрално-окрилаћен Ум (Ерос). Тек то би био *Њоме коначно* изведен, двојно-обртни исклоп (*сребро-златећом мером једног светлоувирућег бездна, крст-просечене*) димензије дубине, на преекспонирану јој креативно-лажљиву (*трилерски прошарану*)

површину: – њен први срећан сусрет с површином, коју најпре укида, а затим тек обнављајуће потврђује – у апсолутно различитом светлу од пређашњег јој.

А све дотле је **незвано порекло** овог небеског шара; јер, у **трокутну рупу** (што води у средиште земље) одбегло је звездано знање, те се оно исписује још само на бели камен у њеној дубини: – јер то је знање које би сваког свог случајног сагледаваоца учинило потпуно раздвојеним од спољног света. И тада постоји (естетичка) свест искључиво о томе шта је ту новоисписано, не и о оном ентитету који је донео одлуку на сам покрет жртвеног себе-исписивања. Међутим, у једном тренутку те вртоглаве радње, исписује се и сам најужи (“притешњен”) завој овог незнатног покрета, и тако се постиже један *кључни цртеж*, и то већ на самој површини: *белини* још недогођеног сусрета оног *иза* и његове маскиране приказе. И он, као тек превој целине, већ дуго процесуално присутан, добија изненадну превагу: постаје **фокус догађања унутар целе слике** – и то најпре као *питање о одсуству* било каквог догађања у атмосфери ове слике, осим “лета жалних опиљака”, дотеклих с “фитиља” давног окршаја /тек путем врлудања сопственог “плама” проговарајућег/. Дакле, најпре само једна импресионистичка слика, као наговештај *последњег расплета*, па тек онда *подземни прилив* снаге драмских усукобљавања. Јер, већ у самој засталости-на-себи сутоње неодређености ове атмосфере, био је охлађено-садржан крајње расплетни одсев надолазеће јој трагичности, коју и иначе прати свако првоизронело питање-о-себи. А затим тек ступа на сцену и неминовност растанка од детињег празавичаја, који је ту (не задуго) присутан само као учинак једне слике (атмосфера изронела из њеног процепа). Такође, и испитивање вредности једног виртуелно изведеног самоизгнанства – односно, *вечно-трајна жар луталаштва*, као *исход преживљених болова* услед повратка у *нешто сасвим друго* од оног што бејаше остављено – и упркос његовој фактичкој непромењености! А тад тек следи и она највећа битка различивања оног *истински сопственог*, “*само-себе-стварајућег*”* (Х. Брох), од њему само привидно сличних вредности преузетих из окружења – која су она неизбежна клопка што ипак корисно запречава могућност да се сва она, датом појединцу уистину блиска, знања и вредности, пасивно интериоризују: она морају бити, из стања потпуно-тишинске изолације појединца, увек изнова и изнова тонски “погађана”. Тек то би било музикално писање, као **издетаљисана градња једног гигантског степеништа, које приступа овом највише-недоступном здању** – што је жално (до границе невидљивости) свинуто у себе; али које је у свом исконском захтеву неумитно, незаинтересовано за залудне пењаче, те услед грожења од њих увек на другом месту! Дакле: пусто а вечно-пловно степениште себе-не-знајуће моћи дохвата једног давно-зацртаног здања – које само услед западања у лавиринт сопственог безизлаза задобива бескрајно-појединствену душу, или дух вечно усавршавајуће готике (уп. “женственост вечно”*/Гете).

***

Извор зла, односно, основ злотумачења Богињиног геста одрицања од – *њоме иронијски исповрнуте* – могућности свевлашћа, беше један *Њоме* превремено изнуђен, освртни поглед човечанства на сопствени *звездано-уцртан* лик. Али, то беше *зрцални лик Њене осамостаљене сенке, Химере*, у коме лежаше на-себи-укочен, сликовни потенцијал раста ништавила! Јер парадокс раста ништавила је могућ само из основа једне непостало-жртвоване, бескрајно појединствене душе (сићушне звезде, јављене у ноћи предстварања) – тј. из основа њеној-омчи-отргнуте искре друго-постајања једног људским боловима прожетог макрокосмоса. Али он, при том, није могућ и из перспективе свеопште душе – која се премоћно одупире овој спољно-светлосној стихији. И та варљива слика раста ништавила из безосетне суштине њега истог, јесте предметнута свем придолазном бивствовању – у виду теста за одређивање тачне мере нечијег индивидуалног зла; тј. мере нечије имуности у односу на могућу заведеност *дометима свеопштег духовног канибализма, у палој природи некад свеприсутног даха створитељке* – окамењујући, или трајно запечаћујући сваког оног који је, услед чисте похлепе за (непоседованом) искром самодовољног живота, превремено погледа. На тај начин та – *из заседе Њоме подметнута* – *слика кушње*, провоцира сво потенцијално зло да се у својој крајњој консеквенцији испољи, **и тиме ода**, у својој огољеној суштини; која је, као самој себи недоследна, инертно самоисцрпива или себе-неутралишућа у сопственој изгубљено-језичкој могућности – да се оспољи као управо онаква доминанта поетског тумачења стварности, каква би савладала *силу немуштог дозива*, што придолази од *Сенке просечно-Сфериних памћења Мајчиног недохватљивог дара*. Јер такав **дар нечијег посмртног расејања** временом бледи у сенку: “...блудите, самотна сенко, с новим бесом, и гледате себе превремену с језом.”* (Маларме: *Иродијада*). Јер, то беше *непоновљив догађај расејања-у-етер једне наднапорно обрнуте, препуно-екранске збиље пра-симбола, као у-сну-рођен свод безмале заштите једног другог – вишег јој сна!* А то је управо онакав сан какав може да пробије своју границу, или, да заустави чочак вечно-присилног продужавања сневања – које је не друго до пакао присиле на себе-заборав иницијелног субјекта,

Сневача. Јер то је зло замене Феникса, као прво-уобличене Идеје-о-Палитељу (*зори светова*, услед њене превремености жално враћеној у *ноћ*), са њиме одбаченим Јајетом – вишеслојно-ноћним сном праземље – местом “где никакав улез не може да се закачи”* (Маларме: *Игитур*), али где може својим хитрим (“хистеричним”) проласком да остави *шум*: – омчасто-проплетен траг замене себе-као-придошлог са Призиваоцем (Фениксом): – извор прималне збрке, основ прво-постављеног питања:

„Препознавала је своју давну личност која јој се појављивала сваке ноћи, али најзад, сад *кад ју је свела на стање тмина*, након што јој се појавила као сенка, била је слободна најзад, сигурна у себе саму и растерећена свега што јој се чинило страним. Заиста, шум преста, у светлости која преоста сама и чиста.”** /Маларме: *Игитур*/

Дакле, то је управо онакав пра-сан какав једини буди у самом себи свог творца, *сневача* – Феникса – осветљавајући (зацељујући) његов, за спољашњи свет заувек збрисани, али унутар сопственог му сна њиме изнова и препознавани, пут: – пут негентропијског оспољења безброј му пута угушиване, али под тим неподношљивим притиском управо и свенадрастајуће, воље за стварањем!

Отуд **преудаљена субјективност Мајке**, беше попут лиричарске егзистенције једног хладно-светлосног Скарабеја, “свица у мраку”: – Лиричара који, управо по природи својег најунутрашњијег (сабитог) језгра, *заметка оностране зоре*, или *свеобухватно-етеричког сунца ноћи*, не прилагођава себе својим безбројним гледаоцима (прислушаваоцима); него је управо он, Лиричар, – односно, затамњено-језгровито му дело (– у коме као јединка, једним бескрајним одливањем сопствено-светлоносних љуски, ишчежава –) у самом средишту целог полицентрички усковитланог догађања. Из Малармеовог *Игитур*: “...бочица што садржи ништавило које је мој род одложио све до мене (то старо смирујуће средство које тај род није узео, јер су га вековечни преци јединог сачували од бродолома)”*. Заправо, Лиричар је ту у центру свеколиког кружења око-своје-осе сопствене спектрално-зрачне *лепезе снова* – саздане од свих оних, једном већ присутних, *звекетних аспеката ноћи*, увек новоизлучиваних **с крајње-отргнутог таласа** неке *звезде-у-колапсу*. А то је уједно један одужен талас, ради преуобличавања прималачки-старе /али, по кружном редоследу богатећих је понављања, већ самопрекорачене/ димензије људске /прах-звездане/ свести. Отуд *ова*, иако колапсирана, парадоксално расте *чистим постајањем-сазнатљивом већ у самој могућности њене неусловљене појаве*: – али то тек у модусу своје недохватљиве другости, или дуготрајне одстојности у односу на положај свог тек само очекиваног сазнаваоца: *дакле, она остаје недохватна чак и онда када је спозната!* И та преудаљена збиља једног испражњено-крцатог субјекта сновиђења, најпре паралише гледаоце снагом своје суперимпресије, да би их тек затим искушала у њиховој спремности за саделатно присједињење себи: – она *ауру* сваког свог (паралисаног) гледаоца премешта у себе, те и голи облик његове самоспознаје придодаје сопственом, *додавајући тиме празнину на празнину* – онолико пута колики је и сам број к себи придошлих бића. А то да је сваки могући губитак у космосу, као смрт једног појединачног бића, управо сразмеран добитку расвете његове тајно-појединствене мере (– која стоји у подоснови његове далеко-будуће ситуираности, при неком раскрстно-свеопштем интертексту –) *значи пре свега то да је сваки могући добитак, заправо добитак тек само извесне празнине/чистине подсећања на сведогођено (које “није имало где да се смести”*)*. А то би даље значило то да у основи таквог у-себи-контрадикторног раста чисте празнине стоји смрт управо једног конкретног (*до руба властите невидљивости упојединаченог*) бића. Тек то је смрт душе иницијелне нацрту људског космоса: – “чилој апстракцији”* /Гете!; *барјаку* који се отргао *тонућој лађи* или *злоуснулој кугли првобитне земље*. И тек та душа беше проткала, својом кап-светлосном моћи оживотворавања, велико-испражњен (вакуумски) хаос – из кога, као из једне шупље-безгласне нигдине, тек и настаде она свему-ускладиштавајућа, преогромно-жалобна душа високо естетизованог света Мајчиног.

Јер, **смрт зверског сведока**, догођена на равни наднебеског симбола, има свој одјек у нечијој земаљски догођеној смрти: – *залеђење искре једног освртног погледа – на сопствено изгубљено време*. А то је *време владавине Кхоре Лахесе, у-сну-прворођене Мерачице Правде* – која је сама-собом од-изнутра пробила *границу сна* – на начин *сном изливене капи*, што прва отпоче седиментацију Ананкине **траги-усхитне желе**: – оне желе, што попут *харпуна* пробада *куглу битка*, те *која мора* (по вишој присили сна) бити из-себе-испуњива а уједно и поникла из чисте празнине. <2> То је седиментиран облик једног стремљења које се испуњава (унутарсветски више незаном, али Столом Мојри још знајућом) приказом постчовечанске будућности. Тако је *Кхора* овде не друго до један *самоодмерен Угао (“зли поглед”)* *тихе кристализације вулкански-необузданог хтења Титана – за Ананкиним прескоком на другу страну* (још-недосањаног) дах-неизвесносног обзора – што крије пространство к нама још непосувраћеног, свеколиког обиља будућности!

Али то опет не би значило то да празнина може да расте ни из чега, нити да Кхорина, *ипак упојединачена душа* (као коначно засвођен плам, облик микро-расвете за-ум-преогромне амбис-нигдине) јесте финално-таласни продукт раста ништавила – кога покреће тек само ништавило; **него управо обрнуто**: – *Јака Суђаја* као бескрајно самодовољна, нултодимензионална могућност-за-себе (“кристални језик сна – пред-одјек будућег звука”*/X. Броч) беше та која је једним надљудским напором воље покренула раст ништавила; то јест, која је покренула оспољавање прималног зла /“корисну лудост”* бацања Коцке/ – својим иступом ка домену пенушања, или *разбијено-зрцалне другости-у-помаку*. А то све ради тога да би *она* најзад откочила своју **звездано-сатну опругу, спиралну основу своје дотад немогуће појаве-у-времену!** <3> Јер такво Кхорино *крзаво исцртавање* поретка сопственог прелиминарног битисања, беше нужно управо за то: – да би *она* себе саму, као нулто-јединичну (*ипак-људску*) меру спознаје (*за-ум-страхотног*) вакуума, поставила у (*ипак-меран*) процеп васељене: – који, **најпре**, све до у бескрај свеколико-подарене будућности развија, **а затим**, до у осврт на своје /*највишим дometом Коцке тек осветљено* <4>/ порекло у безвременоме /вакуумскоме/, изнова и свија само време! Дакле, Кхорина хиперреална, или бескрајно непоопштива смрт беше ту она *њој још увек* ненадокнадива а истовремено *њом самом вољно* и поднесена цена: за уткивање *људске мере* спознаје у покретно-мозаични план сопственог јој пранекадашњег, блажено искушаваног пред-сневања космоса.

Ту се поставља питање: како је Замислитељка Васељене могла одговорно инвестирати сво своје пред-знајуће, бескрајно потенцијално постојање, у собом тек зажељену појаву једне себи немогуће-сразмерне другости, која, будући управо то, јесте за *Њу* већ по дефиницији апсолутно неизвесна? Односно, по чему се такав гест *Њеног* ризиковања разликује од пуке самовоље, тј. од чина бацања коцке, услед похлепе за “још већим” (лошом бесконачношћу)? Да ли по томе што овај изворно самодовољни субјекат *моћи себе-преноса* у собом замисаоно пред-створени и отуд објективисан свет, зна да је раст привид – јер је свако “плус један” заправо само инверзија оног “минус један”? **Али је тај привид стваралачки**, јер се фиксирањем оног “плус један” активира процес реминисценције на “минус један”, које се не може превести ни у какав други облик него само поновити – из властите нуле; активира се подсећање на свет “пре времена”, који беше замењивао наш још неосвешћен дух безграничног појединства, – јер се тајни праживот нашег сопства беше њему, као свом великом делу, још пред-свесно /пред-вољно/ жртвовао. Али, то што то дело не бејаше било ни од чије стране прочитано, и не беше истински мањак њега, као у-себи-огледајуће сфере (*древни лик света*: у виду закљученог уметничког дела, које себе само докида пред прво-испољеном назнаком случајности), већ мањак само оних који га, управо услед њиховог порекла из небића/ништавила, ту не спознадоше.

“*Укратко кроз чин где се ради о случају, увек је случај тај који испуњава своју властиту Идеју потврђујући се или поништавајући. Пред његовим постојањем порицање и потврђивање повлаче се. Он садржи Бесмисао – подразумева га, али у прикривеном стању и спречава га да постоји: што омогућује Бескрају да буде.*” *

(**Маларме:** *Игитур или Елбенонова лудост*)

Дакле, сликовни привид раста битка из његове напрелине, као мамац за “припитомљавање ништавила”* (Епштејн): – привид застоја-на-себи Сферине Хармоније, и то на оном *Њеном кључном окрету* што једини одаје највише (увис, танано) одбеглу **вертикалу** хоризонталног (широко развојног) пресека: – потајну улогу “млина” етера, или, двојно лице божански-анималног, сребро-златећи “усидреног” света од “пре времена”. А то је колаж светова склопљен од крхотина ове кристално-пећинске сведетерминације. И он најзад постаје једна серијална прича – о постанку Свега из Ничега. Филтар спрам визуелно испровоцираног оспољења притајене суштине/порекла небића/зла. А то је, заправо, само она суштина која је (као “подземна” свему кројећа праслика) *себи-незнано* била *обрнута*, и то као *још ником* откривено порекло “чистог” бића?

Отуд, **свесредишње питање јесте:** како да се сазна реално-други а да се при том не релативизује његова другост, будући да је разлика сама (њено постајање) једини легитимни апсолут? Како креативним заборавом сазнати другог конституисања самосвести нашег нултог појединства, а још при том, услед тог заборава, не изложити га, као чак нама и неименованог, пољу пуке случајности? Да ли ја сазнајем своју другост, или своје конкретно друго-биће, само на тај начин што га истовремено и творим, желећи да оно постане у свој својој наднесамерљивости и крајње-извагааној различности наспрам мене – али не и стога што је *оно*, наводно, већ *по себи* предметно мени као готов објект сазнања? (а што оно уистину јесте тек као *бели лист унутар склопљене књиге*, или тачна мера његовог одсуства при одређеном симболичком пољу конституисања моје под/свести?) Да ли ја то могу само зато што, макар потенцијално, и то моје друго-биће

мене на симетричан начин твори? Јер, ко једини икада беше *уједно* ишчитавалац и исписивалац себе-одгонетајућих (несвесних) знакова свог сопства? – прауснула Мајка природе која је, жељеним растумачењем простирке властитих посмртних знакова, **заменила своје развојно појединство са сопственом давно завршеном творевином** – “лебдећом правдом”, или “душом космоса”. Јер једино *она*, као *Збирна мајка (Пећинска старица)* беше кадра да “ослаби” сопствени, ни од кога именовани, субјект бесконачног стварања – ради надалеке појаве Разлучитеља, *свог не-одмах-могуће-дозивног савезника*: Феникса, *јединог-у-часу-освита*; – суствараоца, у смислу навеститеља небо-палитељске мреже свих будућих ствараоца! Јер тек са надалеко одгођеном појавом таквог својег савезника, *она* је први пут заиста могла /и то као немогућ субјект, што зрачи самосвешћу шупљине властитог лебдећи раздељеног сопства/ да *себе, кроз бесконачност свог изванвременог трајања, увек на нов и непоновљив начин контекстуализује*; односно: да породу један претанан образац сопственог тумачења.

Јер тек саморасејавањем *она* се беше преобразила у *двоструко-сударни дах* што из властитог процепа рађа сазвучје две (– из *пра-истости* бесповратно отуђене –) душе: оне у *макро* и *микро* космоса. А то је *двокрилно огледало метафоре*, или *кључ (њеног) бесконачно-ланчаног превођења*, и то превођења које би се једном неопажљивом полубрзином заувек кретало – пролазећи кроз сплетове преосетљиво-титравих лепеза (од) новојезичких скала једне неизбројно уситњене полустепенаности! Тек би то био бесконачно жељени премост *Збирне мајке* (од истости са *Престолом* бесконачно одбегле *Правде*) ка *новом себе-видству* – озбиљеном из прво-битно неутемељене јој *визуре опречности*, сад тек оличене у виду (зрцалним јој преломом исповрнутог) *до-убличитеља*: – у осамостаљеном даху *иза слике Њеног* прауснулог сопства, и то даху који саму ту превелику јој *смрт-у-слици* наставља даље да убличава/тумачи: – у *кћери (Мојри)*.

Ово би, дакле, био један предуписан парадокс – у (пра-ничијој, при идеји спутаној) жељи за расејано-самосвесним постојањем:

Да би Замислитељка Васељене, као саможртвени субјект бесконачног стварања, постхумно тек расејан у невидљиво-развојну душу (људског) микрокосмоса, те као кап-пламна шифра нулто-покретног напора оживотворавања, постала такође и свој сопствени стваралац (– одмерилац сопствено зрцалне против-идеје, у виду хаосно-постајућег флуksа свих *путујућих сфера* –) морала је најпре, предзацртаном пропашћу свог виртуелно устројственог свесредишта, створити/обасјати простор надоласка свог (најпре тек само обрисног) суствараоца. А то је из *пресека хаоса*, снагом *њене далеко-поредбене*, у велико-зрцалну смрт свога сопства преливене, савијутак-слике, управо *новооживљен дух мртве твари* – који *ниоткуда (чудом)* продукује силу жеље за животом /прелет брзо-исписујућих дахова хаосмоса/; то је, стога, бескрајно савестан дух, као уснуло-почивајући у још неживљеној природи звездано-биљно-минералног, *жени-као-биљци**, или расклопљено-недокучивом врелу смрт-родитељке свега.

Дакле: само на тај начин, уопште, неко дело премашује свог творца: по кристално свепрозином те управо стога невидљивом закону <5> њиховог спрежног међуделовања.

Катарина Ристић

АПЕНДИКС:

<1>

На који начин се могу измирити делезовски концепт желеће машине и романтичарски концепт сновидног субјекта? Односно: шта је то сликовито ефективна машинерија жеље? – *треперава стрела времена*, **Фигура Гакуше**, која сред *пустоши претпочетка* стаје на *сунчев обелиск* и *криком објављује* свој трудно изборен *почетак*. И она је – као пред *амбисом* љуљајућа **Идеја-Лађа – радећа на погону кога ствара бол изопштеника**: тачније, *бол* који још умногостручава *жално-циркуларну енергеју ње саме*, што једина одолева *општој струји* (“одозго” наметнутој сврси) – те која, преусмеравањем своје највластитије жеље (за одредиштем, самопочетком), постаје стрелина *запета тетива*, фигурина *искачућа опруга* – преусмеравајући при том *стрелу времена* од ограниченог циља (једног победничког света – као објекта) ка неограниченом циљу (властитом преконтекстуалном субјекту – враћеном у ноћ пресабирања свих светова, или, у свечани протокол властите мисли).

Јер, Хаосом просечена Књига свих (узајамно несводивих, далеко одстојних) ноћи, јесте посувраћеност-у-око (налив-перо) Гакуше зрака (тинктурног млаза) Њене прве прекогниције – и то зрака који управо обасјава онај крајње-изборен свет/време. А то је, заправо, забадање вршка стреле овог зрака/млаза у згуснуто-етеричну супстанцу његовог трајно-помереног почетка: евакуација светлости расвете апсолутне будућности у антипростор /ноћно зрцало, зеницу посматрача, чекаоницу мртвих/. А тај је забоден и одваљен вршак одапете-стреле-времена не друго до **заломак паралелне стварности**: – **фиксатор кључног угла/трена** за Гакушин гест Истргавања-из-Књиге *њеног белог, у-ноћ-свињутог* Листа. И он је – као најзад ту разавијен – *опозиционо зрцална светлина*; и то искључиво у смислу оне *визуре опречности*, из које *иста књига* (као око у налив-перу једног прогресивног времена) саму себе *с чуђењем* пречитава.

Јер, **прешироки је обим** (прејака је силина) истине једног појединства да би ово исписало своје постојање на само једну (по једну) тренутно окренути страну свеобухватне Књиге (велике монаде, стола мојри). Наоштрено налив-перо те истине стога врши прорез листова ове већ закључене Књиге, постајући његовим **новим** – титравим, ванредоследним – **повезом**. Када се изгуби у Лавиринту ове “нове”, испретурано-редоследне Књиге – до те мере да помете лице њених корица са налицјем – тада налив-перо заклапа властито око (пред призором безизлаза). Али, управо тада оно (– услед прецртаности језгровитих места Књиге, односно, просечености унутрашње-потпорног подкруга Стола –) **пружа уточиште овом изгнаном језгру у оку свог пера**: ово тада више не захтева да (за нов, ускрсли рад) буде наточено, већ само-производи свој вечно-луталачки (жарко-писалачки) живот.

<2>

Самоизраћајућа *идеја-о-постојању (себе-извагавајућој преодлуци)* налази се на осцилаторном тлу неослобођеног притиска: – месту парадоксалне истовремености две симетрично конкурентне индивидуе; то су најпре **Феникс и Правда**; а затим **Нимфа Ехо** /дух високо-ризичног покрета одливања пра-бића, свеобухватног андрогена, Феникса, у *покретну слику*, ради прескока његовог изворно-конститутивног бездна; или, пак, воља за замишљу пута измештења његове *препуне* унутрашњости на *плутајући* екран-усред-ништавости, што би довело до развезивања његовог *ломно-згуснутог* шаренила дуж читавог *жар-пространства* предистражене спољашњости/ **и Нарцис** /дух самосвести слушно-спиралне осовине, која ритмовано обрће Нимфино зрцало, а такође и *мост њеног преноса-на-копно*, што потенцијално постоји и као сасвим независан ентитет/.

<3>

Парадокс тога да је Крилата Богиња Ноћ – као субјект нигдине, конструктор „бродског тела” у кога се „заогрће” Идеја-о-Времену (где је време: завршно-идејном кругу одбегла *кривуља светлости*) – и сама запала-у-време (као прво-упојединачена душа: – *жалобна кћер*; – *птица свезаних крила*: – дух сучељавања два супротна смера времена), био би разрешив уз следећу претпоставку: – да *она* беше (свесно) на себе преузела ризик (апсолутног) заборав пра/текста (идеографа), прочитаног с (хоризонталног) Пресека (хетерогене) Сфере, или *тајно-градивну, анимално звездану меру* свих њених преклапајуће-узглобљених “посуда”. А одмах уз то *она* је заборавила и *покрет сопственог спајања* два основна *против-кључа* у *осу* вечно-самодовољног рада ове у-безмерје-пугујуће *кугле*. Иако је управо пра-слика тог покрета представљала, из пра-хаоса још кристалисан, *божанско-људски венац садоживљености* – основ моћи држања на апсолутном одстојању њега самог, као првобитног космоса. Али, она од те врсте Сферине потпоре убрзо постаде **оличјење Њеног против-хица**. Јер је Сферин *себе-смењујући* омотач, као *пра-вид одржања унутрашње напетости*, себе *од изнутра пробио*: – управо путем Крст-Сфериног приспећа на оно /почетно јој, у-кругу-пугујуће/ место сопственог /Коцком изабирајућег/ *против-себе-обасјања*, са кога је Она требало да посуврати к себи следеће: – зрак поникао из сопственог међупростора, тј. из оног зрцалног јој усека који обасјава тек један далеки /путем „поларно суженог обзора, „скамењен”/ об/лик Њене с/вести. То је, дакле, место са кога Сферина (у-вис-пугујућа) Осовина треба да погоди *простор својих дуго-сумираних одблесака*, тј. сјајева дотеклих од *разбијено-кружне са-вести* управо оне Личности-без-ознака која је давно још упразнила свој Небо-пловни Престо. Тек одрицањем те Личности од њеног прекомерно блештавог (све-бришућег) Плашта (збирне) Ноћи, настала је *нова* импресија по садржају *старе*/вишеслојне васељене, – она која је изазвала урушавање (двојно-змијоликог) круга некадашње присиле на празна понављања. Јер тај плашт је, као *успоравајуће свеобличје*, у виду *дво-излазне спирале изгубљеног времена*, кочило покрет присебљења к самој себи Жалне Птице. А јер само *она* учини прво-залудан покушај самопалитељства, и то већ при крилу

пред-стварајуће Ноћи, деси се и *њен* повратак у план (вертикалне!) обнове пра/слике – њеним припајањем уз „ново-готичку фасаду” истог крила /поноћне Пећине/.

<4>

Главно лудило (Малармеом ретроспектованог) рода Елохима беше његово уздање у *сенку сенки, повампирење стања од “пре” стварања*; тј. уздање у *слику (од) у-даљ-узмакнуте Мајке*, која (– будући *клизно-површинска*, никад није била спуштена у време –) погрешно објашњава смисао неког, на живот земне природе разорно-делујућег, случаја; те *свеколику људску патњу, у њеном сировом стању, усисава у сужену апсолутност својег анти-простора*. А како је свачија патња јединствено непоновљива, то се ово прастање неразлучености, као још-не-кристалисана Идеја-о-бесконачности /светло-заметак најдубље ноћи; још-неисклесан Лаћин прамац/, разделило на пододелке; на степенице успона ка *небу ноћи*, које су сачињене од “гробног камења тих сенки”* (Маларме), – услед чега та иста сенка од става непомичности постаје пут, и то један бескрајно заокретни /прекоморски разуђен/ пут: – *лепезасто-ширеће степениште, крајњи а при том врлудав учинак Бачене Коцке*, место где летеће рибе (избачене “с дна бродолома”*) “кроје” арабеске сазвежђа; – тј. где оне проламају /немим звуком/ куглу /главу/ у-себи-огледајуће преодлуке /Кипридине/, – одлуке-за-одбегом сновидног плама, од везаности за прапалитељско ушће /тј. за Њену чеону комору – место кристализације првих појмова/. Род Елохима је, дакле, још пред-свесно учино гест одрицања од Небо-пловног Престола (“неба нужности”) – *сребрно-повезне, звездано-прашинасте књиге закона* (“књиге наших ноћи”; */Маларме), – и то као потстакнут прекраткотрајном импресијом *лебдеће кугле* (“звездом наше магловите науке”; */Маларме); док је његов последњи изданак – Игитур (– у бити Нарцис –) тај гест само обелоданио или објаснио. А он сам се као субјект успоставља тек кроз расвету смисла таквог једног чина као што је Бацање Коцке /Пролом Мајчиног Зрцала/, и то на самом прагу могућности нечијег себе-имања; тј. он сазрева тек преко собом испијене *капи отрова*: – цене истргнућа *прве светлости* од оне мукло-свеобухватне личности васионе чије је лице (с новом му расветом) остало празно; – окренуто: – од мноштвом превируће (о-себи-незнајуће) творевине, *ка ништавилу*.

А цена за то је да Игитур сам, из подрума (давно замрле) родне куће, понови исту радњу: – бацање увис *геометризоване идеје*, или, од душевног садржаја *испражњене посуде-коцке*; – експеримент који би доказао да је њен једини исход *ћорсокак*: – слом *идеје-о-пречици ка (у бити непрегледном) небу ноћи*. Али оно што му при том обезбеђује неопходну *дистанцу експериментатора*, јесте спрежно-непрекинут покрет једне Ја-Ти релације (– сумиран међусобан одстој светлосних полутренутака, унутар несводиве *ниске тмина/покојника*, и то као константа њихових узајамних трења –) чија се *линија лета* (привид птице – као пројекција целог давно несталог рода*) *прва* јасно истиче на *сенковитом степеништу*. И то као успон у *двери (подареног) времена*, где је *тренутака поноћи* (– одлуке колебајућег клатна, иначе затвореног у “соби времена”**, одакле овај тражи свој прави/дах-празнећи излаз –) продужен у нову (тек Коцком-која-губи, подарену) бескрајност.

Тек онда када је тај *полу-трен, ни снови ни јава*, спреман за конзервацију, тада је он уистину *естетички или одстојан* трен: – онај што је унутарсветском несусретљивошћу ових двају пра-субјеката (у њиховој преко-симболичкој Ја-Ти релацији, која је “Они” – крзав лет Жалне Птице) изванконтекстуалан, а да је при том мерно (то јест, у самој сржи властите слике) ипак ухватљив. Тек тада он постаје *потајни залог синоптичке (Сенкине) збиље* – који овој истој нуди једини излаз из њене парадоксалне ситуације:

“Све је било савршено; била је чиста Ноћ, и зачула је своје властито срце како куца. Ипак, оно јој зада једну зебњу, ону услед вишка извесности, ону услед тврдње одвише уверене у саму себе: она хтеде да се загњури на свој начин у тмине према свом једином гробу и прокуне идеју свог облика онаквог какав се указао кроз њено сећање на надмоћне духове одређене да обједине сав тај минули прах. Била је збуњена за тренутака својом властитом симетричношћу; али, схватајући кроз одвише велико богатство светла, смањеног некоћ, да је то бекство било шум птице чији јој се продужени лет учинио непрекинутим, она помисли да би се следећи ту светлост, чим поново оствари вртоглавицу сличну оној првој, повратила својој онесвесћености.“

(Маларме: *Игитур или Елбенонова лудост*)

<5>

Када *тај* закон изрони – из језгра творчевог дела на његову “предметну” или “макроскопску” површину – он постаје одразном сликом паралелног простора свог сатворца; – оног простора у коме, као *микроугаоном*, овог другог *бесконечно нема*, иако *све подједнако њега навешћује*. Све стога, јер *тај други* тежи да буде предобухваћен још “за време своје одсутности”: – **лук напетости** (*еонска даљина предстварања*/ Х. Брох*); – **чист простор**, у коме је једини догађај **пролом (пра-ничије) одлуке на властиту (бесконачну, серијалну) расвету**.
